



JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

10.



Ako sta se razumela Kekec in Pehta in sta se razgovarjala prijazno vse dni. O, Kekec ni več očital Pehti, ker ga je ugrabila, ampak se ji je dobrikal vedno in ji je govoril kratkočasne stvari, da se mu je morala Pehta smejati. Pehta ga je imela vedno bolj rada in mu je stregla kakor kraljeviču. Kekec pa se je sladkal in je prepeval in piskal na piščalko, da je bilo veselo v samotni koči pod Špikom. Izmisлил si je bil Kekec novo pesem. Lepa je bila tista pesem, in Pehta jo je hvalila, ker ji je resnično ugajala. Pa jo je Kekec tudi znal lepo prepevati, a še lepše je znal svirati na piščalko:

»Snežec beli vrh gorá,
tebi solnček se smehlja;
gleda zvezda te lepó,
modro ljubi te nebo —
a pastirček sred mirú
tebi vriska — juhuhu...«

Zadovoljen je bil Kekec tiste dni in se ni več držal pobito in žalostno. Hm, čemu tudi? Saj je bil prepričan, da ne bo več dolgo pri Pehti. Še nekaj dni — pa kar vstane in odide z volkom v dolino. Naj reče Pehta, kar hoče, in naj se jezi, kolikor hoče! Kdo pa tudi more prisiliti Kekeca, da ostane tu zgoraj v divji gorski samoti? Niti Pehta ne, pa naj bo še tako dobrotljiva in prijazna. Težko ga že čakajo Koroščevi in tudi doma skrbi vse, ker so gotovo zvedeli, da je izginil kar hipoma in ga je ugrabila Pehta. Deset dni je že prešlo, odkar je bil odšel iz doline. Deset dni že živi tu gori pod snežnim Špikom, in skrajni čas je že, da pobegne.

Tako si je mislil Kekec tisti dan. Šel je vun v gozdíč, in tedaj je sklenil, da poizkusi, če bo volk bežal z njim. Prišla sta do travnate strmine. »Volkec, moj ljubi volkec!« je nagovoril tedaj Kekec volka. »Velika prijateljca sva si in se imava rada. Glej, dolgočasno je tu v gorah, ker nimava nobenega dela. A doli v dolini je veselo, rečem ti, volkec, da nikjer ni tako lepo kot v dolini. Tebi bi jako ugajalo — lovil bi se po vasi s psički in bi se trgal z njimi in igral. Petelina in



kokoši bi stražil na dvorišču, da bi se razlegalo vsepovsod veselo gaganje. Bicke bi pasel tam na ledini in jih zaganjal, da bi bilo veselje ... O, le pomisli malo, kako lepo življenje bi imel tam v dolini. In jedel bi, kar bi si le poželed. Pri Pehti pa moraš grizti samo trde kosti in lokati sirkov močnik. Pomisli malo, volkec! Pameten in razumen si — zato pa, volkec, zato pa kar pojdi z mano v dolino! Kar pojdi, volkec, kar pojdi!»



Kekec je pričel stopati po travnati strmini. V početku počasi, a potem vedno hitreje. Tu in tam se je ozrl nazaj, pa je videl volka, ki je stal tam vrhu strmine in ga je nepremično gledal. Že je bil Kekec daleč doli in že je mislil, da volk ne pojde za njim, ampak ga pusti, da v miru pobegne. In Kekec se je že posmejal sam pri sebi in je stopil hitreje naprej. A tedaj je poskočil volk vrhu strmine in je glasno zalajal. Zaprašil se je po strmini navzdol in je bil v nekaj skokih pri Kekcu. Stopil je pred njega in ga je gledal in se ni mahnul z mesta. A renčal ni in tudi ni kazal svojih belih zob.

»Daj, volkec, bodi pameten in pusti me naprej!« mu je govoril Kekec in ga je božal in hotel odriniti s poti. »Ni se ti treba bati Pehte. Saj te ne bo suvala in tepla. Kar pusti me in pobegni z mano!«

A volk ga je samo gledal in se ni ganil. Kekec je poizkusil, da bi šel na levo. A volk je skočil naglo predenj in mu je zastavil pot. Vse Kekčeve lepe besede niso pomagale prav nič — volk se ni dal pregovoriti in ga ni pustil nikamor. In Kekec je izprevidel, da še ni čas



za beg in da volk še vedno noče zapustiti Pehte. Zato se je okrenil, pa je šel po strmini nazaj. A ni zmerjal volka in tudi hude besede mu ni rekel. Pobožal ga je tu pa tam in mu je prijazno govoril.

Vrhu strmine pa je sedel na kamen in je premišljal. Tako je premišljal Kekec: »Hm, s samim božanjem in dobrikanjem ga ne pridobim. Treba si je izmisliti drugo zvijačo in treba je premisliti vse lastnosti, ki jih ima tako nemarna zverina kakor je volk. Hm, doma mi je rekla mati večkrat pri kosilu in večerji, da sem požrešen kakor volk... Požrešen je volk, resnično je požrešen. A teta Pehta mu daje samo kosti in sirkov močnik. Volk pa je požrešen in vedno lačen. O, dobro bi mu del masten založek in priboljšek, pa bi se kar obližoval... Čakaj, volkec! Od danes naprej ne boš več grizel trdih kosti in tudi ne boš lokal samega sirkovega močnika. O, Kekec bo zdaj skrbel zate, da ne bo tvoj nenasitni želodec nič več tako prazen. In tudi mršav in suh ne boš več kakor smrtni greh. Samo do kosila še počakaj, ljubi volkec!«

In Kekec se je napotil nazaj v koč. Pehta je sedela pri mizi, in Kekec je sedel k okencu. Pogledal je na visoki vrh snežnega Špika, ki je bil zakrit v sivkaste oblake, in je rekel: »Teta Pehtara, bil sem zunaj, pa sem videl oblake, ki se zbirajo nad gorami. Napravljja se k dežju... Pa bo dolgočasno, ker se ne bo videlo prav nikamor.«

»Prav praviš, Kekec!« je odvrnila Pehta. »Deževalo bo zdaj dolge dni. Pa je tudi dež potreben, ker je že velika suša doli po polju. Pa ni se ti treba bati dolgega časa. Lepo bova sedela tu v izbi in si bova pravila zgodbe. Sviral boš na piščalko in še mar ti ne bo dežja.«

Volk se je bil zavlekel pod mizo in je pričel cviliti potihoma in pretrgano. — »Kaj mu je, teta Pehtara?« je vprašal Kekec. »Ali slišite, kako zavija nemarnež? Mogoče ima hude sanje? Ali pa ga še tlači huda mōra? — O, le naj ga! Saj drugega ne zasluži nemarnež, ker je tako grd in hudoben. Še jaz bi pomagal hudi mōri, ako bi smel. Pa bi si zapomnil nemarnež, kdaj je delal Kekcu žalost in velike skrbi.«

Pehta je dvignila prst, pa je zažugala z njim Kekcu. »Čemu se jeziš vedno na volka?« mu je dejala. »Volk dela tako, kakor mu jaz ukažem. Zvest mi je in me nikoli ne zapusti. Le laskaj se mu, kolikor hočeš! A ne premamiš ga nikoli, pa če mu tudi obljubiš čredo najlepših bickov.«

Kekec se je namuznil in je pogledal od strani Pehto. Glej jo no — teto Pehto poglej! Kako ti govori lepo o volku! Nihče ga ne pregovori in ne premami? Kaj pa Kekec, teta Pehtara? — Deset dni že živi Kekec pri vas, a vi še vedno ne poznate Kekca. O, pa vas bo prekanil Kekec, da boste kar debelo gledali. Pa tudi volka bo prekanil



in omamil. Le verjemite, teta Pehtara! Kekec ni kar tako, da bi se delalo z njim kakor z navadnim vaškim paglavcem. Kekec je prekanil že koga drugega in se je vsakokrat lepo izmuznil... Zato pa kar lepo tiho bodite, teta Pehtara, in lepo počakajte! Prekanil vas bo Kekec in vam bo še enkrat strgal korenček. Vi boste pa gledali debelo in vas bo sram, da vas je prekanil Kekec. O, le še počakajte nekaj dni! Pa boste videli vse in tudi korenček boste videli, ki ga bo vam strgal Kekec...

Kekec se je namuznil še enkrat. Pehta pa je videla, kako se deček muza, in zato mu je zažugala še enkrat s prstom. »Kekec, Kekec! Ali misliš, da ne vem, da se dobrikaš volku? Že nekajkrat sem videla, kako si ga božal po hrbtu. A ne boš ga premamil in odvedel s seboj v dolino! Le meni verjemi, da je ves tvoj trud zaman!«

»Kaj?« se je začudil Kekec in se je navidez razsrdil. »Jaz sem božal tega nemarneža? Oj, teta Pehtara! Samo dvakrat ali trikrat sem se ga dotaknil. A nisem ga božal, ker je prenemaren in pregrd... Veste, teta Pehtara, samo uščipnil sem ga, da je kar poskočil in za-režal. Še tega se mi manjka, da bi božal nemarneža, ki ga ne morem videti živega... Teta Pehtara, ravno zdajle sem vas hotel prositi, da bi spodili vsaj med jedjo to grdobo iz sobe. O, kar ne gre mi jed, če vidim tega mrharja, ki se ga ne morem iznebiti nikoli in mi je vedno za petami. Vsaj med jedjo naj ga ne vidim! Zato pa vas pro-sim, teta Pehtara, da ga spodite iz sobe.«

»No, pa naj bo po tvojem,« je odgovorila Pehta. »Veš, zato, ker te imam rada, bom zaprla volka v klet, ko bova midva jedla. Da ne boš govoril, da nisi imel niti pri jedi miru in si bil zaradi volka lačen. A še enkrat ti rečem, Kekec, da ne premamiš volka nikdar, pa če se še toliko trudiš. Tri leta boš ostal pri meni, tri cela leta, pa ti ne pomaga prav ničesar na svetu!«

A Kekec se je samo posmihaval in je gledal za Pehto, ki je vodila volka v klet. Ko je bil sam v izbi, se je zavrtel trikrat okrog mize in je tleskal z rokami. Pri kosilu pa se je držal modro in je neprestano jedel. Pehta ga je gledala vsa začudena. Naposled ga je pa vprašala: »Pa kako je to, da danes ješ toliko? Resnično si tako lačen, kakor da bi bil hrust, a ne Kekec.«

»Prav pravite, teta Pehtara,« je odvrnil Kekec mirno. »Lačen sem tako, da bi pojedel celega bicka. A veste, to pride samo zaradi tega, ker se napravlja k dežju. A kadar dežuje, sem jaz lačen kar nepre-stano, in nobena jed me ne more nasititi. Naša mati se vedno ustraši, kadar prične deževati. Kar roke sklepa in Boga prosi, da bi že kmalu dež ponehal. A to vse zaradi mene in zaradi moje velike lakote.«



»Glej ga no!« se je čudila Pehta. A vendar je rekla: »Če je tako, ti bom dala več kosila in večerje, da ne boš sitnaril in onegavil. Dve pečenki dobiš, da ti bo želodček zadovoljen.«

Kekec se je namuznil in je dejal: »Že stokrat sem rekel, teta Pehtara, da ste dobrega srca kot nihče na svetu. Hvala lepø, da mi boste dali dve pečenki. Veste, prvo bom pojedel tu pri mizi, a drugo v izbici.«

»Pa naj bo, kakor želiš,« je odvrnila Pehta in mu je res prinesla še velik kos pečenke. Kekec se je lepo zahvalil in je odšel v svojo sobico. Pehta je izpustila tedaj iz kleti volka, ki je pritekkel naravnost za Kekcem. Pa mu je prinesla Pehta suhih kosti in sirkovega močnika in je odšla iz sobice. Volk je posrebal močnik in je pričel grizti kosti. A Kekec ga je prijel za glavo. Brcnil je kosti, da so zletele naravnost v kot. Volk je pričel hudo renčati. A Kekec mu je pomolil pečenko pod nos, pa mu je govoril: »Ali jo vidiš, ljubi volkec? Lepo diši in je boljša nego vse stvari na svetu. Kaj takega pač nisi jedel še nikoli. Ali jo hočeš, ljubi volkec?«



Volk ga je pogledal mило in je hlastnil po pečenki. A Kekec je naglo odmaknil roko in je nadaljeval: »Vsak dan boš jedel tako dobre stvari, ako greš z mano v dolino. Daj, zgani se, neumni volkec, pa mi povej, če hočeš iti z mano odtod? Samo z glavo pokimaj, pa je pečenka tvoja...«



Volk ga je gledal neprenehoma in je cvilil s tihim glasom. Trikrat se je obliznil, potem pa je sklonil glavo. — »No, dobro,« je rekel tedaj Kekec. »Pa ti dam slastno pečenko, ker te imam rad in imaš tudi ti mene rad. Pa naj bo tvoja, ljubi volkec!«

Z veliko slastjo je požrl volk lepo pečenko. Kekec ga je gledal in se je muzal. »Še bi se rad sladkal? Kaj, ti moj volkec? O, če boš priden, ti dam še drugi kos. Tu v papirju ga imam zavitega. Odrgrgal sem si ga od svojih lastnih ust, da ga dam tebi, ker si resnično velik siromak. Samo če boš priden in če pojdeva res skupaj v dolino. Veš, drugače ga pojem sam, ker tudi meni diši dobra pečenka.«

Volk je zagledal drugi kos pečenke, pa se je pričel dobrikati. Drgnil je z glavo ob dečkove noge in ga je pogledoval milo in proseče. In Kekec ni mogel nič drugega, kakor da je dal tudi drugi kos volku. Pri kosilu ga je bil spravil naskrivaj v papir; skril ga je pod mizo in ga je vtaknil potem v žep. O, Kekec je pravil samo v svoji prekanjenosti, da je ob deževju še enkrat tako lačen kot ob lepem vremenu. Pehta pa mu je verjela in še na misel ji ni prišlo, da jo hoče Kekec samo prekaniti. Kekec pa je hotel z dobrimi pečenkami pridobiti volka popolnoma zase. Zato pa se je muzal tako pretkano in je naskrivaj strgal korenček.

Volk se je nasitil in je postal tako dobre volje kot še nikdar. Bil je pohleven kakor jagnje in se je igral s Kekcem kakor majhen psiček. — »Bo, bo,« si je govoril Kekec, in srce se mu je kar smejala. »Ribič Rogaček ulovi postrv na trnek in na muho. A jaz bom ujel to volčjo zver na sladke pečenke... Hoj, hoj! Pa bo gledala Pehta, strašno bo gledala...«

Pa je pričel Kekec prevračati kozolce po sobici, in volk je skakal z njim in se je prevračal z njim...

Majdica je že učenka.

Majdica mala
je letos učenka postala.
Zdaj pa ne misli več na igračke
saj je vpisana med učenjake. —

Zvezek že rabi in knjigo,
da se brati uči,
spretno že muco nariše

in pa tudi napiše
črko n, m in i...
Majdica mala
res je že prava učenka postala.
Kdor ne verjame,
naj si naočnike vzame,
v prvi naj razred pogleda —
v naši šoli seveda!

Anica.

